

Égéstermék

Olyan ez a némaság, hogy gondolkozni se merek, fogalmam sincs, mióta tart, mindkettőnk kajája kihűlt. Nikka nem ordított vissza, maga alá húzta a térdét, és azóta is üres tekintettel bámulja a Konrádon a jövés-menést, mintha arra készülne, hogy bármelyik pillanatban itt hagyjon, csak nem siet, mert már úgylis levegő vagyok számára. Nyugodt a hangja, amikor végre megszólal, *nincs meleg vizem otthon, menjünk, légyszí, hozzátok, szeretnék zuhanyozni*. Annyira kimerült vagyok, hogy meg se lepődöm, lerakom a felszerelésem a Szakszervezetek ruhatárában, és pótlóbuszra ülünk, szinte éjfél van, mire beütöm a kapukódot, a nagyszoba ajtaján fénylik az üvegberakás, ahogy benyitunk a lakásba. Ég a kislámpa az éjjeliszekrényen, anyám biztos belealudt a tévészésbe, két motyogó hang szűrődik ki, és valami zene, felakasztom a kabátomat a fogasra, nekiállok kifűzni a bakancsomat.

Megreccsen a küszöb, zörren az ajtóüveg, anyám lép ki, felkattintja az előszobában a villanyt, *bazajöttetek? Ott áll mögötte Buller atlétában, összefonja a karját, véget ért a műszak?, kérdezi, én meg félig feltápáskodva a bakancslehúzásból, valamiért azt mondom, igen*. Nem tudom, mire válaszoltam, *merre voltatok?, kérdi anyám, minek teszed a hülyét,* ugatja le Buller, *elmondtam, hogy merre voltak!* Érzem, be kéne legyek parázva, de inkább azon csodálkozom, hogy nem ismertem fel a hangjukat, azt hittem, a tévé dumál, *mikor jöttél el a cégtől?* Látom Bulleren, hogy csak azért kérdez, hogy kérdezzen, a tévében valamelyik valóságshow szereplői kartondobozokból kivágott robotoknak öltöznek, fogalmuk sincs, mi történik idekint, nincs annál a villánál jobb hely a világban.

Elküldtek, mondom, nem eljöttem a cégtől, hanem elküldtek. Anyám torka máris szorul, *mikor? Pár hete, felelem, mire Buller, ne kamuzzál, találkoztam Pusival, november eleje óta nem vagy ott! Miért nem mondtad?, dűnnyö-*

gi anyám, ezért szerzek neked munkát, hogy kirúgasd magad?, kérdezi Buller, meg hogy azokkal a gecikkel lógjál a Konrádon? Anyám kezd kiborulni, hogy csinálhattad ezt, Küncsöm? igen, hogy csinálhattad, folytatja Buller, azt hitted, nem fog kiderülni? Ne haragudjatok, szólal meg Nikka, tisztában vagyok veled, hogy ez családi ügy, de mégis milyen jogon állítjátok így pellengérré szegényt, nincsen neki szabad akarata? Buller a levegőt döfködi az ujjával, lehet neki felőlem, amíg nem rúgják ki a kenyereből, és nincsen róla fotó a rendőrségi nyilvántartásban! Kibukik belőlem a kérdés, miféle fotó?, és közben Buller eldarálja, hogy nem érti, valaki hogy lehet annyira hülye, hogy újságírókkal fényképeztesse magát smárolás közben, eszembe jut az a pár héttel ezelőtti alkalom, amikor Nikka kitalálta, hogy jó volna nyomot hagyni az utókornak, és lekapott egy kamera előtt, a fejemen meg pont nem volt simaszok. Ma reggel fogták el a csávót, a szent és sérthetetlen újságíró, mondja Buller, úgy fülön lött gázpisztollyal egy havert a szomszéd kerületből, hogy hallókészülékes lesz, sajtószabadság a faszomat, ilyen okádékokkal bandázol te! Láttam a nadrágod száján, hogy meg van égve, nyöszörgi anyám, de nem mertem mondani semmit, olyan ritkán jársz haza, nem akartam veszekedést. Ez lesz, ha nem szólsz nekem olyan dolgokról, amikről kéne!, kiált rá Buller, például hogy a saját bátyám is szórja rám a kockakövet, aztán felém fordul, a nyomozóhivatalnál van az újságírópajtásod memóriakártyája, csicskagyerek, az se kizárt, hogy már regisztráltak!

Hagyjuk a süketelést, mondja Nikka, ne hallgass rá, csak meg akar ijeszteni, mire Buller, el kéne dugulni kisanyám, te is sáros vagy! Elképzelem, hogy fogok kinézni, amikor szabadulok a börtönből, ez az ő eszköze, folytatja Nikka, a megfélemlítés, Buller pedig ordít, szerinted milyen a potenciális gyilkosoddal egy fedél alatt élni? Milyen bajod van, mondja nekem, a testvérem vagy, mit keresel a sok büdös liberális között, vagy a náccal lógsz, latens buzi vagy te is? Kikérem magunknak ezt a hangot, próbál Nikka közbeszólni, nem kérsz ki te semmit, kussoltatja el Buller, és felém indul, mi van, bazmeg, idehozod a kispicsádat, hogy kioktasson engem? A mellkasomat böködi, mit képzelsz, mi vagy te, gerilla? szabadságharcos? hős? meg akarod öletni magad? meg akarsz ölni engem? vagy anyánkat? Arrébb szeretnék lépni, hátat fordítani, de az előszoba szűk, esek keresztül mindenem, és Buller követ, ott van előttem és mondja, mondja, mondja, régebben nem foglalkoztál ilyesmikkel, normális voltál, mitől lettél ekkora segg?

Az arcomba száll a lehelete, nézem az állán azt a borostától fekete kis gödröt, ahogy fel-le ugrál, az a sötét lyuk magyaráz nekem. Az oltásba beszivárog anyám hangja is, gyerekek, gondoltátok végig, mi lesz ezután? Küncsöm, én nem akarom neked a börtönbe vinni az ebédet, egy anyával nem lehet ilyent csinálni, és Nikka felé tartja a tenyerét, mintha azt várná, hogy

beletegyen valami megoldást, *nem veled csinálja*, mondja Nikka, *ő egy önálló szándékú és akarátú ember*. Látom anyámon, hogy nem érti, *és azt lehetne esetleg*, mondja, *hogy egy kicsit többet gyertek haza, vagy legalább egy kicsit többet engedd?* Ismerem ezt a kolduló, játszmázó nyávogást, *úgy eltávolodtunk egymástól mostanában, Küncsöm, nem is érzem, hogy egy család vagyunk*. *Ha sittre vágnak, Korbuc barátodnak végre lesz valami haszna*, mondja Buller, *küldök be tőle vazelint, ez a kis szórakozásod nekem a munkámba kerülhet, belső biztonság, felfogod, mi az, te fasz?* Nem felelek, Buller a képembe hajol, *kérdeztem tőled valamit, süket vagy?*, és a homlokomat kezdi csapkodni, *nem hallasz?*, félmondatonként üt, *értesz engem? eljutott az agyadig, vagy megkukultál?!*

Nincsen hová menni innen, a fejemet se mozdítom, hagyom, hogy Buller tenyere csattogjon rajta. Aztán valami szinte kiszúrja a szemem, Nikka kapott bele, amikor hirtelen kinyújtotta a kezét, hogy megfogja Buller csuklóját, szorítja, nem engedi el, pedig alig éri át, *hogy bánhatsz így az emberekkel, otthon ne légy rendőr!* Buller rángatja a kezét, Nikka ide-oda tántorodik az előszobában, leveri a kabátokat meg egy esernyőt, Buller fújtat, és nagy nehezen kiszabadítja magát, azt hiszem, ütni fog, de csak üvölt, *miattatok kell hazabozsam az utcát, mindenhol meg akarnak ölni, rohadjatok meg!* Köp egyet, a bakancsom fűzőjére megy, *elég!*, sikolt anyám akkorát, hogy a ránk zuhant csendben arra gondolok, legjobb esetben az ötödiken nem ébredtek fel a szomszédok. *Hogy verhetett meg az isten ilyen gyermekekkel, rikácsolja, meghalok, jaj, szegény apátok mit szólna ehhez, te is harcoltál?!* Bólintok, *és a rendőröket is dobáltad?!* Benyomódik a hangjától a dobhártyám, és mintha én is elfelejtettem volna, milyen normálisan beszélni, akkorát ordítok anyámra, *a rendőröket féltsed, igen, nehogy azt mondd, hogy jó, hogy nem lett bajod, fiam!* Anyám döbbsen pislog rám, de csak egy másodpercig néma, majd belemarkol a saját hajába, *álmos vagyok, le fogok feküdni!* Nem emberi hang ez már, így jön fel egyszerre ötvenvalahány év, berohan a nagyszobába, bevágja maga mögött az ajtót, és felzokog. Buller ránk néz, gyilkos a tekintete, *gyere*, fogja meg a kezem Nikka, *feküdjünk le*.

Előbb a fürdőszobába megyek, leülök a vécére, megeresztem a vizet. Feszül a gyomrom, összegörnyedek, volt egyszer ilyen, harmadikban Mágerné bejelentette, hogy felelés lesz, mire az előttem levő padban a gyerekek összefosta magát, és én ettől annyira megijedtem, hogy utána három napig belém szorult. Végül most is felállok, arcot mosok, és észreveszem, hogy megpattant egy ér a szemem alatt, alig látható fekete csík, ott marad örökre. Benyitok a szobámba, Nikka a laptop előtt ül, a rottweilert nézi, zsebkendőt nyomkod a szeméhez és szipog, *képzeld, meghalt a sütis néni,*

aki az Északínál árult. A kókuszkokás?, kérdezem. Igen, nyolcvanhat éves volt. Félrehajtom a paplant, és megigazítom a lepedőt, poshadt szag árad az ágyból, érződik, hogy ritkán alszom benne. Nikka vetkőzik, de csak az egyik lábáról húzza le a farmert, és visszarogy a székbe, mondd meg, miért nem szeret engem senki? Ez hogy jutott eszedbe?, kérdem, anyád utál, mondja, az öcséd utál, a szakkolások is biztos utálnak, és még azok se hálásak nekem, akiken segíték. Debogyisnem, mondom. Szarrá udvarolják magukat a sebesült légiósok a többi önkéntes csajnak, feleli, egyiknek a kezét is megkérték, de nekem oda se köszönnek, hát ennyire rossz nő vagyok, ennyire jelentéktelen? Oda jön mellém az ágyra, átölelem, vigasztalj meg, gügyögi, mint egy kislány, feladat az élet, bazmeg.